

Materiały do przedmiotu "Sterowniki mikroprocesorowe"

Opracował: Zbigniew Świder

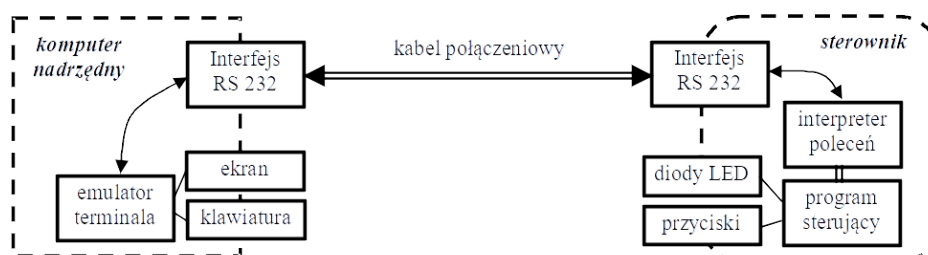
Komunikacja, cz. I

1. Pojęcia podstawowe

Mikroprocesorowe systemy wbudowane zwykle nie mają rozbudowanych interfejsów komunikacji z użytkownikiem. Najczęściej wyposażone są w pewną liczbę diod sygnalizacyjnych, przycisków czy przełączników, mogą także posiadać wyświetlacz LCD. Zwykle należy więc zapewnić możliwość komunikacji komputera nadrzędnego (uruchomieniowego) z docelowym systemem wbudowanym. Często jest to spowodowane koniecznością testowania prawidłowości działania sprzętu, potrzebą konfigurowania, testowanie czy też uruchamiania oprogramowania w sterowniku.

Transmisja szeregową asynchroniczną - przesyłane są dane poprzedzone bitem startu (stan logiczny: 0), który jest sygnałem rozpoczęcia transmisji, następnie bity danych od najmłodszego do najstarszego (zwykle 5 do 8), potem bit parzystości (opcjonalnie), a na koniec odstęp (bity stopu) przed następnym znakiem (stan logiczny: 1). Każdy znak jest przesyłany i interpretowany niezależnie od innych.

Komunikacja poprzez interfejs RS232 - jest zwykle stosowana do wymiany danych z systemami wbudowanymi. Zaletą takiego rozwiązania jest jego prostota i łatwość oprogramowania. Układ UART (ang. *Universal Asynchronous Receiver Transmitter*) sterujący transmisją szeregową jest prosty i można go spotkać nawet w najprostszych mikrokontrolerach. Maksymalna szybkość transmisji uzależniona jest od sprzętu, a także od długości kabla połączeniowego, a przy krótkim kablu szybkość transmisji może osiągać nawet 115200 znaków na sekundę

Emulator terminala szeregowego - to program użyty po stronie komputera nadrzędnego, na przykład *Hyper Terminal* lub też *putty*. Jego zadaniem jest wysyłanie do sterownika (poprzez łącze RS 232) kolejnych znaków wprowadzanych z klawiatury oraz wyświetlanie na ekranie komputera (terminala) przychodzących znaków (wysyłanych przez sterownik).

Protokół komunikacyjny - to zbiór reguł i zasad, które są stosowane przez urządzenia komunikacyjne (komputer, sterownik) w celu wymiany danych. Protokoły zwykle składają się z trzech części:

- procedury powitalnej, czyli początkowe informacje, w tym np. rodzaj przesyłanych danych,
- właściwego przekazu danych (ciąg danych o stałej lub zmiennej długości),
- pól analizy poprawności przekazu (np. sum kontrolnych) połączonej z procedurą pożegnania.

W systemach sterowania przemysłowego stosowane są protokoły: Modbus, DNP 3.0, Profibus, OPC, IEC 60870-5 oraz IEC 61850. Jednak w systemach prototypowych (w laboratorium) można zaimplementować własny (uproszczony) protokół lub też wysyłać pojedyncze znaki (bez protokołu).

Zadanie 1. Rozpatrzmy prosty układ z klawiszem i diodą (rozwiązany już wcześniej na wykładzie) połączony z terminalem szeregowym (komputerem z zainstalowanym programem *putty*). Naciśnięcie przycisku KL powoduje zaświecenie diody na 3 sekundy. Jeśli teraz w trakcie świecenia puścimy przycisk, to dioda gaśnie (świecenie jest przerywane). Zamiast fizycznego klawisza (przypisanego do *aKl*) wykorzystamy komunikację szeregową z przesyłaniem pojedynczych znaków (bez protokołu). Wysłanie z konsoli do sterownika znaku '1' oznacza wciśnięcie klawisza ($KL==1$) natomiast wysłanie znaku '0' oznacza puszczenie klawisza ($KL==0$).

Rozwiązanie.

Przebiegi czasowe, graf oraz opis stanów przedstawiono na wcześniejszym wykładzie.

W komunikacji będziemy wykorzystywać trzy funkcje (dostępne w dodatkowym module *serial.c*):

- `void UART_init(int baud)` - ustawia parametry łącza, w tym szybkość przesyłania danych,
- `void COM_send(char c)` - wysyła jeden znak ze sterownika do terminala (komputera),
- `char COM_recv()` - odczytuje jeden znak wysłany z komputera do sterownika lub wartość 0 (`null`), gdy od ostatniego odczytu nie wysłano żadnego nowego znaku

Funkcję `UART_init()` wywołujemy raz na początku (przed główną pętlą `while`) dla zainicjowania łącza komunikacyjnego i ustawienia parametrów transmisji (*baud*), funkcję `COM_send()` stosujemy do wysłania znaków ze sterownika do komputera (i wyświetlenia ich na ekranie terminala), natomiast za pomocą funkcji `COM_recv()` odczytujemy znaki wysyłane z klawiatury komputera i przesyłane do sterownika (płytki). Pamiętajmy, że **każdy odczyt** funkcją `COM_recv()` zeruje status odczytu (ustawia flagę "odczytano znak, czekaj na następny"), więc zwykle przypisujemy wartość tej funkcji do zmiennej (np. `znak`) i tylko tej zmiennej używamy w dalszej części programu.

Program w C będzie więc wyglądał następująco (zwróćmy szczególną uwagę na różnicę pomiędzy zapisem '1' (w apostrofach, znak) a 1 (bez apostrofów, liczba):

```
// -----
char KL, LD, stan=1, tim, znak; // definicje zmiennych roboczych
#include "serial.c" // wczytanie pliku z funkcjami do komunikacji
// -----
UART_init(9600); // inicjowanie łącza (9600 bit/s)
// -----

znak=COM_recv(); // odczyt odebranego znaku (komunikacja)
if (znak=='1') KL=1; // jeśli odebrano znak '1', to ustaw KL na 1
if (znak=='0') KL=0; // jeśli odebrano znak '0', to ustaw KL na 0

switch(stan) { // ----- główny graf sterowania -----
    case 1: LD=0;
        if (KL) { tim=30; stan=2; } // zmienna KL==1
        break;
    case 2: LD=1;
        if (!tim) stan=3; // skończył się czas -> 3
        else
            if (!KL) stan=1; // zmienna KL==0 -> 1
        break;
    case 3: LD=0;
        if (!KL) stan=1; // zmienna KL==0 -> 1
        break;
}
if (tim) --tim; // dekrementuj timer co cykl
L1=LD; // i ustaw wyjścia
```

Zadanie 2. Rozpatrzmy to samo zadanie, co w przykładzie 1, ale teraz do komunikacji zastosujemy własny protokół (a nie pojedyncze znaki '0' i '1' jak poprzednio). Protokoły niech będą następujące:

'.'	KL	!KL	'#'		- ustawianie wartości KL (na 0 lub 1)				
'.'	T1	cs	'A'	'#'	- T1 - czas świecenia diody (1...9 s), warunek: $T1 + cs == 10$				
'.'	'0'	'#'	→	'.'	LD	!LD	'#'		- odesłanie stanu diody LD (0 lub 1)

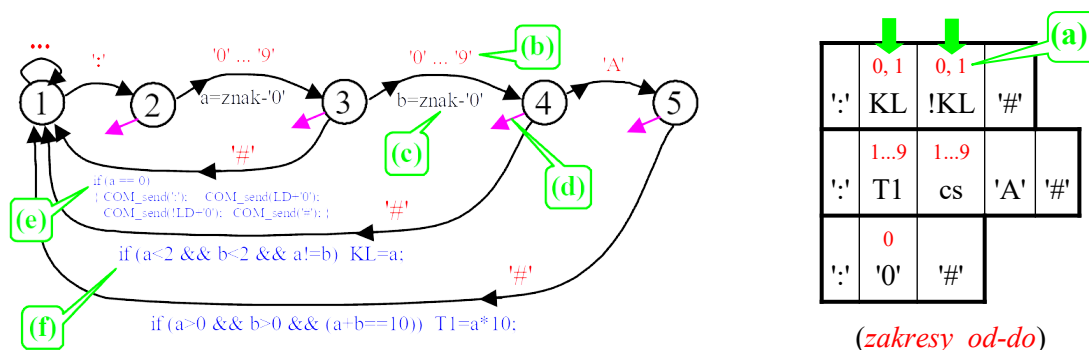
Tak więc wysłanie z komputera do sterownika komunikatu [: 1 0 #], czyli kolejno naciskamy na klawiaturze komputera znak dwukropka (':'), cyfrę jeden ('1'), cyfrę zero ('0') oraz znak *hash* ('#'), spowoduje w sterowniku ustawienie zmiennej KL na wartość 1. Wysłanie z komputera do sterownika komunikatu [: 5 5 A #], czyli kolejno naciskamy na klawiaturze komputera znak dwukropka (':'), cyfrę cztery ('4'), cyfrę sześć ('6'), literę A duże ('A') oraz na koniec znak *hash* ('#'), spowoduje w sterowniku ustawienie zmiennej T1 (czas świecenia diody) na wartość 40 (czyli 4 sekundy). Suma kontrolna (zmienna cs) jest obliczana tak, aby był spełniony warunek podany w zadaniu, czyli $T1 + cs == 10$ (bo $4 + 6 == 10$). Natomiast wysłanie komunikatu [: 0 #], czyli kolejno znaku dwukropka (':'), cyfry zero ('0'), oraz znaku *hash* ('#'), spowoduje odesłanie komunikatu zawierającego informację o stanie diody LD, na przykład komunikat [: 1 0 #] będzie oznaczał, że dioda świeci ($LD == 1$).

Odebranie przez sterownik błędnego (niezgodnego z protokołem) komunikatu nie powoduje żadnej akcji (jest w całości ignorowane) i sterownik oczekuje na kolejny komunikat. Na przykład wysłanie komunikatu [: 0 0 #] jest ignorowane, bo nie pasuje do żadnego komunikatu z zadania.

Analizę kolejno nadsyłanych do sterownika znaków (a więc i protokołów) zrealizujemy za pomocą grafu. W odróżnieniu od głównego grafu sterującego (wywoływanego co cykl, czyli co 0.1 sekundy), **graf komunikacyjny jest wywoływany dopiero, gdy przyjdzie (zostanie odebrany) nowy znak.**

Następuje wtedy jego zapamiętanie, analiza (zgodnie z założonym protokołem), a na końcu podjęta odpowiednia akcja (np. ustawienie KL lub czasu T1), lub też zignorowanie całego komunikatu (gdy wystąpił błąd, np. źle wprowadzona dana lub przekłamanie w transmisji).

Rozwiązanie. W tym zadaniu graf komunikacyjny będzie następujący:

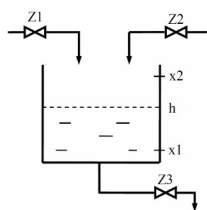
- Do tabeli komunikatów wpisujemy zakresy zmiennych (wartości *od-do*), na przykład dla zmiennej KL są to wartości 0 lub 1, natomiast dla T1 wartości od 1 do 9 (sekundy).
- Nad strzałką wpisujemy wartości zmiennej *znak*, np. '0'...'9' oznacza, że przejście ze stanu 3 do stanu 4 nastąpi, gdy zostanie odebrany znak pomiędzy znakiem '0' a znakiem '9' (włącznie).
- Operacja *znak-'0'* oznacza **zamianę znaku na liczbę**, czyli do zmiennej *b* wpisujemy albo liczbę 0 (gdy *znak*=='0') lub liczbę 1 (gdy *znak*=='1').
- Krótką strzałką przy stanie oznacza powrót do stanu 1, gdy odebrano inny (błędny) znak.
- Jeśli odebrany komunikat był [: 0 #], czyli wartość $a == 0$, to odeślij komunikat do komputera [: LD !LD #] wykorzystując funkcję *COM_send()* oraz **zamianę liczby na znak**, czyli dodając do liczby (zmiennej) kod '0' (np. $1 + '0'$ daje znak '1', a $9 + '0'$ daje znak '9').
- Tutaj sprawdzany jest zakres wartości *od-do* oraz dodatkowe warunki (np. suma kontrolna) i jeśli cały komunikat jest poprawny, to następuje akcja (tutaj ustawienie *KL* na wartość *a*).

Program w C będzie więc wyglądał następująco:

```
// -----
char KL, LD, stan=1, tim;          // definicje zmiennych roboczych
char znak, stank=1, a, b, T1=30;   // w tym czas T1 (początkowo 3 sekundy)
#include "serial.c"                 // wczytanie pliku z funkcjami do komunikacji
// -----
UART_init(9600);                   // inicjowanie łącza (9600 bit/s)
// -----
znak=COM_recv();                   // odczyt odebranego znaku (komunikacja)

if (znak != 0)                     // jeśli przyszedł nowy znak (!!!)
switch (stank) {                   // to uruchom graf komunikacyjny -----
    case 1: if (znak==':') stank=2;
            break;
    case 2: if (znak>='0' && znak<='9') { a=znak-'0'; stank=3; }
            else stank=1;           // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 3: if (znak>='0' && znak<='9') { b=znak-'0'; stank=4; }
            else if (znak=='#') )    // odebrano znak '#'
            { if (a==0)
              { COM_send(':'); COM_send(LD+'0'); // wyślij komunikat
                COM_send(!LD+'0'); COM_send('#'); }
              stank=1; }             // i stank na 1
            else stank=1;           // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 4: if (znak=='A') stank=5;   // odebrano znak 'A'
            else if (znak=='#')       // odebrano znak '#'
            { if (a<2 && b<2 && a!=b) KL=a;    // ustaw KL
              stank=1; }             // i stank na 1
            else stank=1;           // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 5: if (znak=='#')            // odebrano znak '#'
            { if (a>0 && b>0 && (a+b==10)) T1=a*10; // ustaw T1
              stank=1; }             // i stank na 1
            else stank=1;           // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
}

switch(stan) {                     // ----- główny graf sterowania -----
    case 1: LD=0;
            if (KL) { tim=T1; stan=2; }    // ustaw tim na T1
            break;
    case 2: LD=1;
            if (!tim) stan=3;              // skończył się czas -> 3
            else
            if (!KL) stan=1;               // zmienna KL==0 -> 1
            break;
    case 3: LD=0;
            if (!KL) stan=1;              // zmienna KL==0 -> 1
            break;
}
if (tim) --tim;                    // dekrementuj timer co cykl
L1=LD;                             // i ustaw wyjścia
```


Zadanie 3. Zaprojektuj układ sterowania według algorytmu:

$h < x1$ - nalewamy z obu Z1+Z2 do x1

$h \geq x1$ - dalej nalewamy tylko z Z1 do x2 w cyklu 3+2 s (**T1+T2**)

$h \geq x2$ - zamykamy, czekamy 5 s (**T3**)

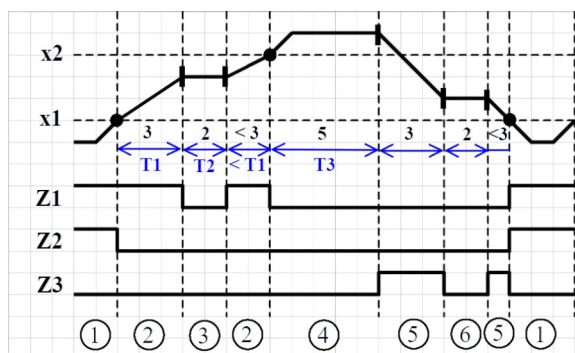
- wylewamy z Z3 do x1 w cyklu 3+2s.

Zakresy czasów: $T1, T2 = 1...6$ s, $T3 = 3...9$ s

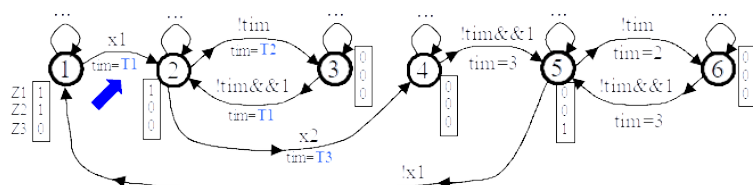
'.'	x1	x2	cs	'#'							- ustawienie x1, x2, warunek: $(x1+x2+cs)$ parzyste
'.'	T1	T2	cs	'0'	'#'						- ustawienie T1, T2, warunek: $(T1+T2+cs)\%5 == 0$
'.'	T3	cs	'#'								- ustawienie T3, warunek: $(T3+cs) == 9$
'.'	'0'	'#'		→	'.'	Z1	Z2	Z3	cs	'#'	$(Z1+Z2+Z3+cs)$ parzyste
'.'	'1'	'#'		→	'.'	T1	T2	T3	cs	'#'	$(T1+T2+T3+cs)\%5 == 0$

Rozwiązanie:

Przebiegi czasowe, opis stanów, graf sterujący oraz zakresy *od-do* dla komunikacji:

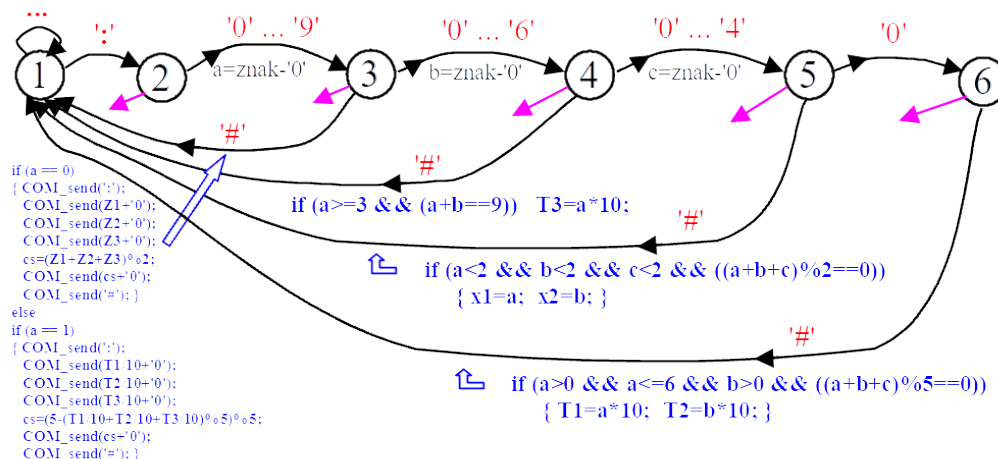

'.'	0, 1	0, 1	0, 1	'#'	
'.'	x1	x2	cs	'0'	'#'
'.'	1...6	1...6	0...4	0	
'.'	T1	T2	cs	'0'	'#'
'.'	3...9	0...6			
'.'	T3	cs	'#'		
'.'	'0'	'#'			
'.'	'1'	'#'			

- 1 - nalewanie z obu (Z1 - Z2)
- 2 - nalewanie z Z1 maksymalnie T1
- 3 - pauza w nalewaniu dokładnie T2
- 4 - oczekiwanie (pauza) dokładnie T3
- 5 - wylewanie z Z3 maksymalnie 3 s
- 6 - pauza w wylewaniu dokładnie 2 s

Graf komunikacyjny (zwróćmy uwagę na sprawdzanie ograniczeń i sum kontrolnych):

Program w C będzie więc wyglądał następująco:

```
// -----
char x1, x2, Z1, Z2, Z3, stan=1, tim; // definicje zmiennych dla sterowania
char znak, stank=1, a, b, c, cs; // definicje zmiennych dla komunikacji
char T1=30, T2=20, T3=50; // definicje i inicjowanie czasów T1, T2, T3
#include "serial.c" // wczytanie pliku z funkcjami do komunikacji
// -----

UART_init(9600); // inicjowanie łącza (9600 bit/s)
// -----

znak=COM_recv(); // odczyt odebranego znaku ----- (komunikacja)
if (znak != 0) // ----- jeśli przyszedł nowy znak (!!!)
switch (stank) { // ----- to uruchom graf komunikacyjny -----
    case 1: if (znak==':') stank=2;
            break;
    case 2: if (znak>='0' && znak<='9') { a=znak-'0'; stank=3; }
            else stank=1; // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 3: if (znak>='0' && znak<='6') { b=znak-'0'; stank=4; }
            else if (znak=='#') // odebrano znak '#'
            { if (a==0)
                { COM_send(':'); COM_send(Z1+'0'); // wyślij komunikat 1
                  COM_send(Z2+'0'); COM_send(Z3+'0');
                  cs=(Z1+Z2+Z3)%2; COM_send(cs+'0');
                  COM_send('#'); }
                else if (a==1)
                { COM_send(':'); COM_send(T1/10+'0'); // wyślij komunikat 2
                  COM_send(T2/10+'0'); COM_send(T3/10+'0');
                  cs=(5-(T1/10+T2/10+T3/10)%5)%5;
                  COM_send(cs+'0'); COM_send('#'); }
                stank=1; } // i stank na 1
            else stank=1; // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 4: if (znak>='0' && znak<='4') { c=znak-'0'; stank=5; }
            else if (znak=='#') // odebrano znak '#'
            { if (a>=3 && (a+b==9)) T3=a*10; // ustaw T3
              stank=1; } // i stank na 1
            else stank=1; // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 5: if (znak=='0') stank=6;
            else if (znak=='#') // odebrano znak '#'
            { if (a<2 && b<2 && c<2 && ((a+b+c)%2==0))
                { x1=a; x2=b; } // ustaw x1, x2
              stank=1; } // i stank na 1
            else stank=1; // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
    case 6: if (znak=='#') // odebrano znak '#'
            { if (a>0 && a<6 && b>0 && ((a+b+c)%5==0))
                { T1=a*10; T2=b*10; } // ustaw T1, T2
              stank=1; } // i stank na 1
            else stank=1; // błąd - krótka strzałka na grafie
            break;
}
```


Sprawdzenie zakresu wartości i sumy kontrolnej – pamiętamy, że zawsze **sprawdzamy całą liczbę**, a nie jej poszczególne cyfry:

```
if (... && (a==0||a==1) && (10*a+b)>=1 && (10*a+b)<=15 && (10*a+b+c)%5==0)
```

```
    T3 = (10*a+b)*10;
```

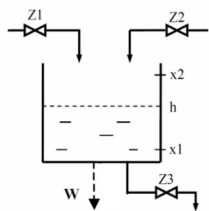
Wypisanie czasu T3 (wypisanie cyfry dziesiątek oraz jednostek):

```
COM_send(T3/100+'0');    COM_send((T3/10)%10+'0');
```

Uwagi:

- definiujemy TYLKO zmienną T3 (nie wolno definiować T3H, T3L - one są obliczane 'w locie')
- sprawdzamy cały zakres liczby T3 (a więc liczbę, a nie oddzielnie jej poszczególne cyfry)
- wypisując funkcją COM_send() rozkładamy 'w locie' liczbę T3 na cyfrę dziesiątek i cyfrę jednostek, a następnie je osobno wypisujemy

Zadanie 4b. (do samodzielnego rozwiązania). Zaprojektuj układ sterowania + komunikacja:

$h < x1$ - nalewamy z obu Z1+Z2 do x1

$h \geq x1$ - dalej **na przemian** Z1/Z2 do x2 w cyklu 3+3 s (T1+T2),

- wylewamy Z3 do x1 **ale nie krócej** niż 5 s (T3)

Zakresy czasów: T1, T2 = 1...6 s, T3 = 1...14 s ←

'.'	x1	x2	'0'	cs	'#'	(x1+x2+cs)==3				
'.'	T1	T2	'1'	cs	'#'	(T1+T2+cs)%4==2				
'.'	T3H	T3L	'A'	cs	'#'	(T3+cs)%4==1				
'.'	'0'	'#'	→	'.'	Z1	Z2	Z3	cs	'#'	(Z1+Z2+Z3+cs) nieparzyste
'.'	'1'	'#'		'.'	T1	T2	'2'	cs	'#'	(T1+T2+T3+cs)%4 == 0
'.'	'2'	'#'		'.'	T3H	T3L	'3'	cs	'#'	(T3+cs)%4==1